

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא
 579 היומי

גיטין דף ס"א למסקנא

דף ס"א ע"א

א. מצודות חיה ועוף שיש להם תוך, הנוטל מהם עובר על גזל גמור, שכליו קנו לו. ואם אין להם תוך, יש בהם משום גזל מפני דרכי שלום. וכן מציאת חרש שוטה וקטן, יש בו משום גזל מפני דרכי שלום. וכן עני המנקף בראש הזית, מה שתחתיו גזל מפני דרכי שלום. ואם ליקטם בידו קודם שנתנם על גבי קרקע, הנוטלו עובר על גזל גמור.

ב. כל גזל שהוא מפני דרכי שלום לתנא קמא אין מוציאין אותו בדיינים. ולרבי יוסי מוציאין אותו בדיינים, כי מפני דרכי שלום, עשו חכמים את שאינו זוכה כזוכה (רש"י נט:).

ג. אין מוחין ביד עניי נכרים הנוטלים לקט שכחה ופיאה. וכן מפרנסים עניי נכרים עם עניי ישראל, ומבקרין חולי נכרים עם חולי ישראל, וקוברין מתי נכרים עם מתי ישראל, מפני דרכי שלום.

ד. חכמים התירו לסייע לעוברי עבירה שלא בשעת עבירה, מפני דרכי שלום. ולפיכך, משאלת אשה לחבירתה החשודה על השביעית, וכן אשת חבר לאשת עם הארץ, נפה וכברה וריחים ותנור.

ה. אבל אסור לסייע בידים ידי עוברי עבירה בשעת העבירה. ולפיכך, אסור לאשה לברור או לטחון עם חברתה החשודה על השביעית.

ואם היא אשת עם הארץ – שהוא חשוד על המעשר – לאביי מותר לטחון ולברור ולרקד עמה, כי רוב עמי הארץ מעשרים, ואינו אלא חשש דרבנן, ומפני דרכי שלום התירו. ולרבא אסור, כי יש ספק שקול אם הם מעשרים.

ואם בעלה אינו חשוד על המעשר, רק שאינו אוכל חוליו בטהרה (ונקרא 'עם הארץ' לשיטת רבי מאיר), מותר לה לטחון עמה, גם אם כבר הוכשרה התבואה במים, כי אכילת חולין בטומאה אין בה איסור תורה. ואם הוא כהן החשוד לאכול תרומה בטומאה, אסור, לפי שאכילת תרומה בטומאה אסורה מן התורה (ע"ב). ומשתטיל אשת עם הארץ את המים לעיסה, אסור לסייע לה, שמשגלגלה הוטבלה לחלה, והעיסה נטמאת מחמת הכלים הטמאים, ואסור מן התורה לגרום טומאה לחלה.

דף ס"א ע"ב

א. מותר לאדם לטחון תבואה מתוקנת שלו ולהפקידה אצל אוכלי שביעית, או אצל אוכלי פירות בטומאה, שאינם חשודים לא ליגע בהם ולטמאם, ולא להחליפם בשלהם. ואם היא תבואה של תרומה, מותר להפקידה אצל ישראל עם הארץ. אבל אצל כהן עם הארץ, אם הוכשרו הפירות לקבל טומאה, אסור להפקידם אצלו, שלבו גם בתרומה וחוששים שמא יגע בה. ואפילו אם נתנם בכלי חרש המוקף צמיד פתיל אסור, חוששין שתסיטנו אשתו נדה. ואם לא הוכשרו לקבל טומאה, מותר.

ב. חבר הנותן לחמותו שהיא אשת עם הארץ עיסה לאפות, צריך לעשר מה שנותן לה ומה שנוטל ממנה, שהיא רוצה בתקנת בתה ומחלפת המתקלקל. וכן תלמיד המתאכסן אצל עם הארץ פונדקית, והיא אופה לו את עיסתו, צריך לעשר מה שנותן לה ומה שנוטל ממנה, שמתכוונת לטובתו, ומחלפת את עיסתו כדי שיאכל פת חמה.

ג. אשת חבר לא תסייע בימי טהרתה לאשת עם הארץ לטחון עמה, שמא תטול ותתן לתוך פיה. אבל בימי טומאתה, מותר, ואין חוששים שתטול לתוך פיה, שאינה רגילה ליגע בטהרות בימי טומאתה. ולרשב"ג אסור, כי אשת עם הארץ נותנת לה משל בעלה ואוכלת, ואע"פ שאינה חשודה לגזול משל בעלה, היא מורה היתר ליתן לה כשור האוכל בדישו.

לומד יקר! אם לדעתך יש טעות בחומר, שניאת כתיב, או כל הערה אחרת לשיפור התקציר, לטובת הכלל, דווח למערכת באמצעות שליחת דואר

לכתובת: 7600235@gmail.com

יש לציין מסכת, דף, ועמוד. תודה.

© כל הזכויות שמורות למערכת "הדף היומי למסקנא". אין להפיץ ו/או לעשות כל שימוש מסחרי בחומר. להצטרפות שלחו דואר לכתובת:

7600234@gmail.com: